

ARMATA NOSTRA

Ний думаме тогава: О, колко славно време!
Тукъ скоро ще да видимъ Траяновото семе,
Дакийскитѣ витези, потомцитѣ на Римъ,
Които въ тѣзъ полета влече барутний димъ.
Ний мисляхме каквѣ не за гости си чудесни:
Ще ни покажатъ милость, ще ги посрѣшнемъ съ пѣсни
Дойдохъ. Вечъ развѣхъ се волскитѣ глави,
Ала прѣдъ тѣхъ бѣ мирно, врагътъ се не яви.
Распалени за слава добритѣ ни съсѣди
Съ грабежъ и съ кражби почватъ най-първи си побѣди,
Села, поля и ниви—тамъ все се запчсти,
Като че ли прѣмина цѣлъ облакъ секалци.
Минаха, пакъ дойдохъ! „Хванахме живъ Османа,
„Прѣвзехме Плѣвенъ, казватъ, възсѣднахме Балкана“,
И слѣдъ тѣзъ думи въ нашътѣ полета и екшия
Прибрахъ смѣло сичко, по турчина нешия!
Тършуватъ, грабятъ, дръпатъ нѣша, пари, товари;
Оборѣ и ковчези, колиби и хамбари